

Στην εφημερίδα ΠΡΙΝ της Κυριακής 4/1, σε [άρθρο](#) του σ. Αντώνη Δραγανίγου (ηγετικού στελέχους της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και του ΝΑΡ) με τίτλο «Η συνεργασία όπλο στη μάχη της ανατροπής», υπάρχει η παρακάτω αναφορά στην ΟΚΔΕ: «Με τους συντρόφους της ΟΚΔΕ ξέρουμε από καιρό ότι υπάρχει πλήρης σχεδόν συμφωνία στο πρόγραμμα και άλλα βασικά φυσιογνωμικά στοιχεία. Όμως η πρόταση της ‘κομματικής οικοδόμησης’ και η αντιπαράθεση ‘κομματικής οικοδόμησης - μετώπου’ δεν τους επιτρέπει

να συμβάλλουν θετικά σε ένα ισχυρό μαζικό αντικαπιταλιστικό μέτωπο. Αγνοούν (όπως και ορισμένοι σύντροφοι προερχόμενοι από το ΚΚΕ) ότι η ‘προτεραιότητα του κόμματος’ δεν είναι θέμα χρονικό και ότι, όπως έχει δείξει η εμπειρία, τα κόμματα οικοδομούνται και μέσα από τα επιτυχημένα και με επαναστατικό προσανατολισμό μέτωπα (βλ. σχέση ΚΚΕ, ΕΑΜ).»

Η αναφορά αυτή βρίσκεται σε τμήμα του άρθρου όπου ο σ. Δραγανίγος χαρακτηρίζει την «στάση των άλλων δυνάμεων της εκτός των τειχών αριστεράς» απέναντι στην πρόσφατη πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ως «κατώτερη των προσδοκιών» της.

Σχετικά μ’ αυτή την παρουσίαση της στάσης και της πολιτικής της ΟΚΔΕ, η οποία έρχεται μετά την πρόσφατη συνάντηση ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΟΚΔΕ (16/12, βλ. σχετική κοινή δήλωση στο www.okde.gr), οφείλουμε να πούμε τα εξής:

1. Η πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ **επί της ουσίας και συγκεκριμένα αφορούσε την κοινή εκλογική κάθοδο και μόνο αυτή.** Δεν αφορούσε κανένα «αντικαπιταλιστικό μέτωπο» (τουλάχιστον ασαφές, άλλωστε, όπως και πολλά άλλα «μέτωπα», ειδικά όπως τα εννοεί/μεταχειρίζεται η ΑΝΤΑΡΣΥΑ). Δεν αφορούσε -πέρα από γενικές διαπιστώσεις- καμία συνεργασία, κοινή δράση και ενότητα στους αγώνες ή σε κάποιο πολιτικό θέμα, τα οποία η ΟΚΔΕ έχει επανειλημμένα αποδείξει ότι προωθεί έμπρακτα, τιμώντας όποια σχετική συμφωνία κάνει. Όπως άλλωστε αναφέρεται και στην κοινή δήλωση: «Εκτιμήθηκε... ότι υπάρχει η αναγκαία πολιτική βάση ώστε να συνεχιστούν, εκτιμώμενες κατά περίπτωση, οι κοινές πρωτοβουλίες ενότητας στη δράση και σε αρκετά πολιτικά ζητήματα, όπως... σε πολλές περιστάσεις μέχρι σήμερα.»

Επομένως υπεκφεύγει ο σ. Δραγανίγος, μιλώντας γενικά για μη συμβολή της ΟΚΔΕ στο όποιο «αντικαπιταλιστικό μέτωπο». Αν ήθελε ν’ ανοίξει το θέμα γιατί η ΟΚΔΕ δεν συμμετέχει στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, έπρεπε να το θέσει ως τέτοιο. Αλλά το θέμα της συγκεκριμένης πρότασης/συνάντησης ήταν ουσιαστικά η εκλογική συμμαχία - και σ’ αυτό είναι που

απάντησε αρνητικά η ΟΚΔΕ, γιατί έχει πολύ σημαντικές στρατηγικές, πολιτικές και πρακτικές διαφορές με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ (γι' αυτό και δεν συμμετέχει στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ), όπως και με πολλούς συμμάχους της.

Αν ο σ. Δραγανίγος ήθελε ν' ανοίξει μια συζήτηση περί «αντικαπιταλιστικού μετώπου» και «συνεργασιών», τα πραγματικά ερωτήματα θα ήταν μάλλον αντίστροφα - π.χ.: Με δυνάμεις της συμμάχου της ΠΑΜΕΣ (Πρωτοβουλία για την Αριστερή Μετωπική Συμπόρευση), όπως το Σχέδιο Β', συνδέουν άραγε την ΑΝΤΑΡΣΥΑ περισσότεροι κοινοί αγώνες απ' ό,τι με την ΟΚΔΕ; Τα πολιτικά/συνδικαλιστικά σχήματα όπου η ΑΝΤΑΡΣΥΑ συμμετέχει μαζί με δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ, μήπως είναι «θετική συμβολή» σε κάποιο «αντικαπιταλιστικό μέτωπο»;

2. Είναι τουλάχιστον ανακρίβεια να μιλάει ο σ. Δραγανίγος για «πλήρη σχεδόν συμφωνία στο πρόγραμμα και άλλα βασικά φυσιογνωμικά στοιχεία». Ακόμα και στην πρόσφατη κοινή δήλωση ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΟΚΔΕ αναφέρεται: «Λόγω διαφορετικής προσέγγισης των δύο οργανώσεων σχετικά με τα προγραμματικά και πολιτικά καθήκοντα και προτεραιότητες, με την τακτική, που η περίοδος επιτάσσει στους επαναστάτες και αγωνιστές του εργατικού κινήματος, δεν υπήρξε συμφωνία στην πρόταση συνεργασίας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ειδικά στο μέρος της που αφορά συγκεκριμένα στην κοινή εκλογική κάθοδο.» Επομένως, και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ουσιαστικά αντιλαμβάνεται ότι οι διαφορές μας (ανεξάρτητα αν δεν αναπτύσσονται αναλυτικά) συνιστούν κάτι αρκετά διαφορετικό από την «πλήρη σχεδόν συμφωνία», που παρουσιάζει ο σ. Δραγανίγος.

3. Επί της ουσίας, οι διαφορές ανάμεσα στην ΟΚΔΕ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ (προγραμματικές, πολιτικές και συνολικής «φυσιογνωμίας», για να χρησιμοποιήσουμε την έκφραση του σ. Δραγανίγου) είναι πολύ σημαντικές και καθοριστικές. Συνοπτικά: **(α)** Στην αντίληψη της επικαιρότητας της Σοσιαλιστικής Επανάστασης/Διαρκούς Επανάστασης, του Σοσιαλισμού ως μοναδικής διεξόδου στην καπιταλιστική κρίση. **(β)** Στην αντίληψη της πορείας προς τον στρατηγικό στόχο, δηλαδή του Μεταβατικού Προγράμματος και της τακτικής του Ενιαίου Μετώπου (γι' αυτά υπάρχει σωρεία λαθών και ακόμα διαστρεβλώσεων απ' την ΑΝΤΑΡΣΥΑ). **(γ)** Στο αναγκαίο σχέδιο αγώνων, το ρόλο της αυτοοργάνωσης, το χαρακτήρα και την κατεύθυνση των συμμαχιών κ.λπ., που είναι ουσιαστικά συστατικά μέρη του Μεταβατικού Προγράμματος. **(δ)** Στην αντίληψη για τον Διεθνισμό. **(ε)** Στο περιεχόμενο του Σοσιαλισμού.

Οι διαφορές αυτές είναι καίριες, καθόλου δευτερεύουσες, ειδικά σήμερα που η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στρέφεται προς ρεφορμιστικές αντιλήψεις, πρακτικές και δυνάμεις, εγκαταλείποντας βασικά στοιχεία του επαναστατικού προγράμματος, κάτω από διάφορες ονομασίες. Αν ο σ. Δραγανίγος τις παρακάμπτει βιαστικά, τότε κάνει λάθος στην αντίληψή του για το

πρόγραμμα, ταυτίζοντάς το με ένα άθροισμα σημείων και αιτημάτων, έστω και σωστών (π.χ. διαγραφή του χρέους).

Αυτές οι διαφορές μας κωδικοποιούνται/συμπυκνώνονται π.χ. στο σύνθημα της Κυβέρνησης των Εργαζομένων, που είναι κομβικό στο πρόγραμμα, στην πολιτική και πρακτική της ΟΚΔΕ - το αρνείται η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και οι σύμμαχοί της (μάλιστα και κάθετα, ως σημείο στρατηγικής διαφωνίας, ως «σεχταρισμό», «αντικαπιταλιστικό βερμπαλισμό» κ.λπ.). Το ίδιο ισχύει για το σύνθημά της ΟΚΔΕ για μια «Ευρώπη των Εργαζομένων», δηλαδή μια ενωμένη, σοσιαλιστική Ευρώπη. Χωρίς καθόλου να αναφερθούμε σε σημαντικές διαφορές στην στάση, πρακτική κ.λπ., ακόμα και στις συγκρούσεις μας, με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ μέσα στους αγώνες και στο κίνημα (θα χρειαζόταν μια ειδική συζήτηση).

4. Η ΟΚΔΕ είναι μια επαναστατική μαρξιστική / τροτσκιστική οργάνωση, με τις ιστορικές βάσεις της 4ης Διεθνούς (Μεταβατικό Πρόγραμμα, Διεθνής Αριστερή Αντιπολίτευση, 4 πρώτα Συνέδρια της Κομμουνιστικής Διεθνούς κ.α.), που λειτουργεί με βάση το δημοκρατικό συγκεντρωτισμό, παλεύει για την οικοδόμηση του επαναστατικού κόμματος και μιας επαναστατικής Διεθνούς. Δεν είναι μια «ριζοσπαστική» ή ακόμα και απλά «αντικαπιταλιστική» οργάνωση - ειδικά όταν η τρέχουσα χρήση του όρου έχει γίνει τόσο ελαστική, ώστε καλύπτει αμφίβολες δυνάμεις/πολιτικές, που ελάχιστη ή καμία σχέση δεν έχουν με τον αντικαπιταλισμό. Δεν είναι μια οργάνωση «αριστερή», «ανατρεπτική» ή του «άλλου δρόμου» κ.λπ. (μιας και διαρκώς ανακαλύπτονται σήμερα νέες ορολογίες).

Αυτό δεν αποκλείει συνεργασίες, συμμαχίες κ.λπ. πάνω σε συγκεκριμένα θέματα και κατά περίπτωση. Αλλά η «φυσιογνωμία» της ΟΚΔΕ, όπου αναφέρεται συγκεκριμένα ο σ. Δραγανίγος, είναι ριζικά διαφορετική από ό,τι συνιστά η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ή και το NAP.

Πρέπει ακόμα να επισημάνουμε τα εξής:

(α) Δεν κατανοούμε την «επιφανειακή» αναφορά του σ. Δραγανίγου για το πώς δείχνει η εμπειρία ότι οικοδομούνται κόμματα. Είναι αλήθεια ότι υπάρχει πλούσια ιστορική εμπειρία, ελληνική και διεθνής, που ενδιαφέρει και πρέπει να μελετάται από όσους πράγματι προσπαθούν να χτίσουν ένα επαναστατικό κόμμα. Η ΟΚΔΕ είναι μια τέτοια δύναμη. Για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αυτός ο στόχος δεν τίθεται καν (και μάλλον η ίδια έχει υποκατασταθεί από μια ατέλειωτη σειρά «μετώπων», εξαιρετικά αμφίβολων - αλλά αυτό είναι μια άλλη συζήτηση). Επομένως, τι νόημα έχει αυτή η αναφορά του σ. Δραγανίγου; Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν ενδιαφέρεται να χτίσει ένα επαναστατικό κόμμα - ενδιαφέρεται ο σ. Δραγανίγος για την επιτυχημένη οικοδόμηση της ΟΚΔΕ, ώστε να της υποδείξει έναν καλύτερο, πιο ασφαλή και

αποτελεσματικό δρόμο;

Πραγματικά, δεν βγαίνει νόημα. Εκτός ίσως από τον έμμεσο υπαινιγμό ότι η ΟΚΔΕ σίγουρα θα αποτύχει στην οικοδόμηση ενός επαναστατικού κόμματος (ένας κυνισμός που προσιδιάζει σε ρεφορμιστές, όχι σε επαναστάτες), οπότε ας δικαιώσουμε τη «μετωπική πολιτική» και τις νέες επιλογές της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Αν ήθελε αυτό να πει ο σ. Δραγανίγος, έπρεπε να το διατυπώσει ανοιχτά και ευθέως, όχι με υπονοούμενα – για να απαντήσει και η ΟΚΔΕ απ' την πλευρά της.

(β) Τέλος, δεν μπορούμε να μην εκφράσουμε –ακόμα μια φορά– την πραγματικά δυσάρεστη, στυφή εντύπωση που προκαλεί η αναφορά στο ΚΚΕ/ΕΑΜ, ως παράδειγμα «επιτυχημένου μετώπου» και μάλιστα με... «επαναστατικό προσανατολισμό»!! Αυτό που στην πραγματικότητα ήταν η προδοσία της ελληνικής επανάστασης, κάτω από τα λάβαρα του σταλινισμού και του «εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα», ανεξάρτητα απ' τις θυσίες και τον ηρωισμό των μαζών, τις οποίες χαντάκωσαν. Πρέπει να έχεις αρκετό προεκλογικό άγχος, για να βρίσκεις στο ΚΚΕ/ΕΑΜ κάποιο «επιτυχημένο μέτωπο» και μάλιστα «επαναστατικού προσανατολισμού», ώστε να δικαιώνεις δήθεν τις σημερινές επιλογές της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Χρειάζεσαι αρκετή δόση διαστροφής μιας ξάστερης, ιστορικής αλήθειας (προδοσία του σταλινικού ΚΚΕ) για να επιστρατεύσεις μια τέτοια δήθεν δικαίωση της «μετωπικής πολιτικής», ειδικά απέναντι στην ΟΚΔΕ. Αν ο «αντικαπιταλισμός» και η «μετωπική πολιτική» του σ. Δραγανίγου και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ εμπνέονται από τέτοια παραδείγματα, βρίσκονται σε πολύ ολισθηρό δρόμο.

Όλα τα παραπάνω, για το πρόγραμμα, την πολιτική και πρακτική της ΟΚΔΕ, για τις διαφορές μας με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ κ.α. υπάρχουν σε δεκάδες κείμενα (π.χ. στην πρόσφατη 20η Συνδιάσκεψή μας). Μάλλον και πρέπει να τα γνωρίζει ο σ. Δραγανίγος. Ταυτίζει όμως αυθαίρετα την πολιτική της ΟΚΔΕ π.χ. με τη σύγχυση και το ρεφορμισμό που κουβαλάνε «σύντροφοι προερχόμενοι απ' το ΚΚΕ» – εκτός αν το ΚΚΕ δεν είναι ρεφορμιστικό, κατά την άποψή του, απλά λαθεύει στην «χρονική(;) προτεραιότητα του κόμματος». Τα ανακατεύει και τα θολώνει όλα βιαστικά, αποπροσανατολίζοντας με μια δήθεν «πλήρη σχεδόν συμφωνία».

Εμείς μπορούμε να δούμε μόνο έναν λόγο γι' αυτό, δηλαδή μια προεκλογική σφήνα: να συντηρήσει και συσπειρώσει την επιρροή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με αντανakλαστικά ενάντια στην όποια «κομματική οικοδόμηση» – και ίσως ακόμα να κάνει πιο εύκολα αποδεκτή την απόφαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για συμμαχία με την ΠΑΜΕΣ, αντιπαραβάλλοντας το «σεχταρισμό» της ΟΚΔΕ στη «θετική συμβολή» της ΠΑΜΕΣ, του Σχεδίου Β' κ.λπ.

Σε κάθε περίπτωση, όποιο κι αν είναι το σκεπτικό και το κίνητρο του σ. Δραγανίγου, αυτό που μένει είναι μια ανακριβής παρουσίαση της πολιτικής και της στάσης της ΟΚΔΕ. Η ΟΚΔΕ δεν φοβάται την πολιτική αντιπαράθεση και σύγκρουση, μέσα σε συντροφικά πλαίσια, με καθαρή, τίμια αναγνώριση των θέσεων κάθε πλευράς, όχι με μεροληπτική παρουσίασή τους, υπεκφυγές και υπαινιγμούς. Έτσι θα συνεχίσουμε την πάλη μας, στο κίνημα, στην εκλογική μάχη της 25ης Ιανουαρίου - και σ' αυτή τη βάση θα διατηρήσουμε τις σχέσεις μας με όλες τις δυνάμεις και τους αγωνιστές που αναφέρονται στο εργατικό κίνημα.

7.1.2015

okde.gr